

N:o 78.

Af Herr Jöns Andersson: Angående rättighet för kronobetjening att i vissa fall kostnadsfritt begagna statens telegrafinrättningar.

Det är af erfarenheten allmänt känt, att inom södra delarne af riket, synnerligast inom provinsen Skåne samt angränsande delar af Halland och Blekinge, stölder af kreatur, men synnerligast af hästar, vare sig att de gå å bete ute å mark eller ock befinna sig inom hus, nästan dagligen af kringstrykande personer föröfvas, och att man högst sällan lyckas återfå de bortstulna kreaturen eller gripa tjufvarne, hvilka antagligen äro organiserade uti fullständiga band, som siusemellan stå i förbindelse med hvarandra, samt antingen uti de skånska städerna till dervarande slagterier försälja de stulna kreaturen eller på stället nedslagta desamma, eller ock, som ofta händer, öfverföra kreaturen till Danmark och derstädes försälja dem. Dessa stölder föröfvas merendels hos den mindre bemedlade delen af befolkningen, hvilken derigenom icke blott förlorar sina kreatur, som ofta utgöra dess hufvudsakliga förmögenhet, utan äfven måste vidkännas kännbara uppoffringar genom många och långa resor och öfriga dryga kostnader för efterspaningars anställande, hvilka oftast blifva utan resultat. Det är för det allmänna af synnerlig vikt, att underlätta de åtgärder, som kunna vidtagas för upptäckande af brottslingarne och deras befordrande till välförtjent näpst, och tror jag att detta ändamål skulle uppnås, utan synnerligen stor uppoffring för staten, om dess telegrafinrättning finge, utan ersättning, begagnas för tjufvarnes och det stulnas efterspanande. En stulen

häst kan på några timmars tid förskaffas många mil från stället der stölden skett, och utan anlitande af telegrafens har man föga hopp om hvarken tjufvans gripande eller det stulnas tillrättaskaffande; men en skyndsamt telegrafering åt skilda håll skulle otvifvelaktigt mången gång leda dertill, samt i alla händelser göra ett af behovet högt påkalladt afbräck i denna skadliga och föraktliga rörelse. Endast medvetandet att telegrafens, genast efter det stölden blifvit begången, vore i rörelse, med underrättelse derom, torde ofta förekomma dess begående. Väl står telegrafens den enskilde till tjänst och samma ändamål kan vinnas emot den utgift taxan bestämmer, men ofta är en sådan utgift för en fattig landtman, som redan förlorat sina kreatur, ingen obetydlighet, hvarföre han ofta drager i betänkande att underkasta sig densamma, äfven om han skulle kunna det. Ofta är dock detta omöjligt, ty telegrafverket lemnar ingen kredit, och penningarne ligga sällan tillreds, der stölden skett. Öfvertygad om att den uppoffring, som derigenom kunde åstadkommas, icke blefve gagnlöst gjord, vågar jag föreslå:

att, då stöld af kreatur, synnerligast af hästar, blifvit begången, och sådant af egaren till det stulna inför krono- eller polisbetjening anmäles, vederbörande kronobetjening må, för tjufvarnes och det stulnas efterspanande samt tjufvarnes gripande, medgifvas rättighet till fria telegram å alla statens telegrafstationer.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Jöns Andersson.